

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาของไทยแต่เดิมนั้นจำกัดอยู่ในวงแคบ เฉพาะในวัด ในวัง และในครัวเรือน ที่มีอาชีพอิสระเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่านั้น ด้วยเหตุนี้จำนวนผู้ที่ได้รับการศึกษาจึงมีน้อย และส่วนใหญ่จะเป็นชาย เพราะมีโอกาสได้เล่าเรียนศึกษามากกว่าผู้หญิง ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ไทยได้รับอิทธิพลของการศึกษาระบบตะวันตก เป็นอันมากจึงได้มีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูงหลายแห่ง และเริ่มมีการส่งนักเรียนที่เรียนดีไปศึกษาต่อต่างประเทศ ซึ่งไม่เพียงแต่พระราชโอรส และพระบรมวงศานุวงศ์เท่านั้น แม้ลูกราษฎรสามัญถ้าเรียนดีก็ได้รับพระราชทานรางวัล และรับพระราชทานทุนให้ไปศึกษาต่อ ณ ต่างประเทศด้วย นับเป็นการเริ่มต้นของการให้ทุนอุดหนุนการศึกษา และการส่งเสริมความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษา ความตั้งพระทัยที่จะทำนุบำรุงการศึกษาให้แพร่หลายมิใช่เพียงเพื่อเจ้านายในราชตระกูล แต่เพื่อทวยราษฎร์ทั้งปวงนั้นปรากฏชัดในพระราชดำรัสอันประทับใจยิ่งว่า "เจ้านายราชตระกูลตั้งแต่ลูกฉัน เป็นต้นลงไปตลอดจนราษฎรที่ต่ำสุดจะให้มีโอกาสเล่าเรียนได้เสมอกัน ไม่ว่าเจ้าว่าขุนนางว่าไพร่ เพราะฉะนั้นจึงขอยกได้ว่าการเล่าเรียนในบ้าน เมืองเราจะเป็นข้อสำคัญที่หนึ่ง ซึ่งฉันจะอุตส่าห์จัดให้เจริญขึ้นจงได้" (คณะกรรมการจัดงานเฉลิมฉลองวชิรราชสมโภชครบ 100 ปี ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว 2511 : 20, อ้างจากราชกิจจานุเบกษาเล่ม 1 จ.ศ. 1246 : 128)

การตั้งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ขึ้นในยุคต่อมาก็ได้กล่าวถึงความเสมอภาค ในโอกาสทางการศึกษาดังคำกราบบังคมทูลของท่านผู้ประศาสน์การต่อองค์พระธานในพิธีความตอนหนึ่งว่า "..... มหาวิทยาลัยย่อมอุปมาประดุจป้อน้ำบำบัดความกระหายของราษฎรผู้แสวงหาความรู้อันเป็นสิทธิ และโอกาสที่เขาควรมิควรได้ ....." (ปรีชา สุวรรณทัต 2518 : 2, อ้างจาก ปรีดีพนมยงค์)

และในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยในยุคหลังจะเห็นได้ชัดเจนว่า แนวโน้มของโอกาสทางการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัย เริ่มคลี่คลายจากโอกาสอันจำกัดสำหรับคนกลุ่มน้อย มาเป็นโอกาสสำหรับมวลชนมากขึ้น โดยการเปิดสถาบันประสาทรึกษาเพิ่มขึ้นในส่วนภูมิภาค การจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน การจัดตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงในรูปแบบตลาดวิชา การขยายการศึกษาระดับปริญญาในสายอาชีวศึกษาและฝึกหัดครู นับเป็นความก้าวหน้าที่มีนัยสำคัญของกิจการอุดมศึกษาของไทย แต่ความก้าวหน้าทางด้านนี้เอง ได้ก่อให้เกิดความรู้สึกกันว่าการขยายโอกาสทางการศึกษาโดยการเปิดสถาบันประสาทรึกษาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว คือ การชลอการพัฒนาของสถาบันอุดมศึกษาที่มีอยู่แล้ว (วิจิตร ศรีสอาน 2518 : 42)

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่านับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งสถาบันอุดมศึกษามาจนถึงปัจจุบัน ได้มีความพยายามตลอดมาที่จะส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาโดยการ เปิดสถาบันประสาทรึกษาเพิ่มขึ้น และในปัจจุบันแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาก็ยังคงมีนโยบายให้จัดวางมาตรการที่จะประกันความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาระดับอุดมศึกษาด้วย (ทรวงมหาวิทยาลัย 2525 : 9)

แต่การส่งเสริมความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เท่าที่ผ่านมาปรากฏว่ามีได้ เป็นการส่งเสริมความเสมอภาคอย่างแท้จริงดังเช่นมีผู้กล่าวถึงความแตกต่างในสถาบันแต่ละสถาบัน และการแบ่งแยกคนเข้าเรียน ความแตกต่างนี้มีมาก บางสถาบันมีเครื่องมือพร้อม แต่บางสถาบันขาดแคลน โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบระหว่างสถาบันในต่างจังหวัดกับในกรุงเทพฯ แล้ว มีความแตกต่างระหว่างอาจารย์สูงมาก นอกจากนี้ยังมีขุมลที่แสดงให้เห้นว่าคนที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้จะมาจากครอบครัวที่มีฐานะดีแทบทั้งสิ้น โดยเฉพาะจำนวนเปอร์เซ็นต์ของนักศึกษาที่มีบิดา มารดา ประกอบอาชีพเกษตรกรจะต่ำมาก (ไพฑูรย์ สินลารัตน์ 2525 : 66) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนโยบายการรับเข้าด้วยระบบคุณวุฒิ โดยมิได้คำนึงถึงความได้เปรียบเสียเปรียบ อันเป็นผลมาจากสภาพภูมิศาสตร์ สภาพเศรษฐกิจทางครอบครัว และระบบการศึกษาของแต่ละโรงเรียน (ประกอบ คูปรรัตน์ 2526 : 163) ในระยะหลังได้มีการใช้ระบบโควตาในสถาบันอุดมศึกษา ต่างจังหวัด แต่ก็ยังปรากฏว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสมัครสอบโควตาน้อย สาเหตุอาจเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจสังคมของบิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่เอื้ออำนวย และนักเรียนที่สอบผ่านโควตาพิเศษ ส่วนใหญ่มักมีบิดามารดาประกอบอาชีพค้าขาย หรือเจ้าของกิจการบุตรของเกษตรกร และกรรมกรสอบผ่านได้น้อย (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 1414 : 7-8) และมีผู้เสนออีกว่ารัฐบาลควรที่จะได้จัดสรรทุนการศึกษาให้แก่

ผู้ที่มาจากครอบครัว เกษตรกรซึ่ง เรียนดีแต่มีฐานะยากจน เพิ่มมากขึ้น ทนการศึกษานี้ควรจัดสรรให้ ตั้งแต่การศึกษาระดับมัธยมศึกษา จนถึงอุดมศึกษา และมีข้อผูกพันที่จะให้กลับไปทำงานในภูมิลำเนา เดิมในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เพียงพอที่จะจูงใจให้เขา เหล่านั้นประกอบอาชีพ ในถิ่นที่อยู่เดิม (วารสารณ์ บวรศิริ 2525 : 28)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นนี้ ได้มีโครงการส่งเสริมความเสมอภาคในโอกาสทางการ ศึกษาแก่ผู้ด้อยฐานะทาง เศรษฐกิจ และสังคม เป็นต้นว่า โครงการรับนักศึกษา เรียนดีจากชนบท ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์โดยมหาวิทยาลัย ได้กำหนดวัตถุประสงค์ และวิธีการคัดเลือก ให้ได้ ผู้ที่มีผลการเรียนในชั้น ม.ศ. 4-5 ดีเด่น มาจากครอบครัวเกษตรกร และ/หรือ ผู้ด้อยฐานะทาง เศรษฐกิจ ซึ่งหากไม่ได้รับการสนับสนุนทางการเงิน จะไม่สามารถเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยได้ และจะต้องประพฤติดี มีคุณธรรม มีจิตสำนึกต่อสังคม ทั้งนี้มหาวิทยาลัยได้ตั้งความหวังไว้ว่าเมื่อ สำเร็จการศึกษาไปแล้ว นักศึกษาเหล่านี้จะนำความรู้ไปปรับปรุงฐานะความ เป็นอยู่ของตนเอง และครอบครัว และท้องถิ่นที่ตนอยู่ (อรุณ รัชตะนาวิณ 2524 : 26)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ก็ได้ตั้งโครงการรับสมัครนักเรียนชนบท โดยให้ทุนอุดหนุน การศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ว่า

1. เพื่อ เป็นการกระจายโอกาสให้เยาวชนจากครอบครัวที่ขาดแคลนในชนบทได้มี โอกาสศึกษาต่อในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
  2. เพื่อ เป็นการกระตุ้นให้โรงเรียนในชนบทได้ตื่นตัวและมีกำลังในการ เรียนการสอน
  3. เพื่อ เป็นการกระจายผู้มีความรู้ความสามารถในระดับอุดมศึกษา ออกไปยังท้องถิ่น
- เนื่องจากผู้รับทุนจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจะต้องกลับไปประกอบอาชีพในท้องถิ่นของตนเอง (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2525 : 1)

โครงการต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น และ โครงการอื่น ๆ อีกมากที่มีได้กล่าวถึง ต่างก็มี ความมุ่งหวังที่จะส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาของ เยาวชนผู้ด้อยฐานะทาง เศรษฐกิจ และสังคม ทั้งสิ้น แต่ในฐานะที่ประเทศไทย เป็นประเทศ เกษตรกรรม ประชาชนส่วนใหญ่เป็น เกษตรกร และ จากการค้นพบว่าผู้ เรียนในระดับอุดมศึกษามีบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพ เกษตรน้อยมาก ดังนั้นการให้ทุนอุดหนุนการศึกษา เพื่อส่งเสริมความ เสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาระดับอุดมศึกษา จึงน่าจะพิจารณาให้ทุนแก่ผู้ที่มีบิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีอาชีพ เกษตรกรรม ซึ่งเป็นแนวคิดในแง่

ของบุคคล ผู้ควรได้รับการสนับสนุนทุนการศึกษา ส่วนอีกแห่งหนึ่งนั้นคือ ในแง่ของสาขาวิชาที่ควรสนับสนุนให้ทุนการศึกษา ซึ่งก็ควรเป็นด้านการเกษตร เช่นกัน ทั้งนี้เพราะประเทศไทยเราก็เหมือนประเทศอื่นทั้งหลาย คือเกษตรกรรมเป็นเศรษฐกิจอันแรกที่เรารู้จักทำ แต่ในที่สุดมาประเทศไทยได้พัฒนาเศรษฐกิจด้านอื่น เช่น การค้า อุตสาหกรรมให้ได้ผลขึ้นหน้าเกษตรกรรมไป แต่สำหรับประเทศไทยเรานั้น เกษตรกรรมยังคงมีความสำคัญยิ่งใหญ่อยู่ในปัจจุบัน และคงมีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งอยู่เสมอ ในอนาคตยิ่งเราชวนช่วยสร้างอุตสาหกรรมขึ้นเพียงไร เกษตรกรรมก็ยิ่งจะเพิ่มพูนความสำคัญมากขึ้นตามกัน เช่นถ้าจะมีโรงงานกระสอบ ก็จะต้องปลูกปอเป็นการใหญ่ ดังนี้ เป็นต้น ด้วยเหตุนี้สำหรับประเทศไทย เกษตรกรรมจึงมีความสำคัญอยู่ตลอดเวลา (ไพโรจน์ โสพรรณรัตน์, 2525 : 102 อ้างจากพันตรีหลวงวิจิตรวาทการ) และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) ก็ให้ความสำคัญแก่การพัฒนาชนบท ซึ่งเป็นที่อยู่ของประชาชนส่วนใหญ่ และประกอบอาชีพเกษตรกรรมประเภทต่าง ๆ นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศได้หันมาเน้นการผลิตเพื่อส่งออก และอุตสาหกรรมที่ใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นวัตถุดิบ ซึ่งก็ได้แก่อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเกษตรต่าง ๆ จึงได้มีความพยายามในการพัฒนาเมืองหลักขึ้นตามภูมิภาคต่าง ๆ รวมทั้งพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออก เพื่อให้เป็นแหล่งวัตถุดิบทั้งแรงงาน และผลผลิตทางการเกษตรให้แก่อุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเกษตร สนับสนุนการเกษตรในชนบทล้อมรอบ และเป็นตลาดกลางแก่ชนบทในการค้าขายผลผลิต โดยเฉพาะสินค้าเกษตรกรรม และสินค้าเกษตรแปรรูปจากเขตชนบท ตลอดจนเป็นแหล่งเงินทุนสินเชื่อ บริการต่าง ๆ ทางสังคม การคมนาคม และขนส่งอีกด้วย หากการพัฒนาเมืองหลักทำได้สำเร็จตามแนวทาง และวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้แล้ว ก็จะเป็นการเสริมการพัฒนาชนบทอีกด้วย (วิทยา ศิริพงษ์, 2526 : 1-2)

ดังนั้นการพัฒนาการเกษตรจึงเป็นสิ่งสำคัญ แต่ปัจจุบันนี้ปัญหาการเกษตรที่สำคัญที่สุดคือที่ดินผืนเล็ก ๆ แต่ต้องรับภาระรอบด้าน เมื่อเทียบกับคู่แข่งขั้นที่ทำการเกษตรเป็นธุรกิจ ฉะนั้นถ้าพูดถึงการพัฒนาการเกษตร ต้องทำเป็นรูปธุรกิจ คือต้องมีขนาดพอเหมาะที่จะประหยัดต้นทุนได้ และจะต้องผนวกเรื่องการตลาด การจัดการ การเงิน ฯลฯ ซึ่งเป็นงานที่ธุรกิจทุกแห่งจำเป็นต้องมี ถ้าจะสามารถเพิ่มผลผลิตได้ เกษตรกรจำเป็นต้องรวมตัวกัน ต้องระดมทุน ต้องใช้วิธีการที่ทันสมัย แต่เกษตรกรไม่สามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ด้วยตนเองเพราะขาดการศึกษาที่พอควร ซึ่งจากการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พบว่า หัวหน้าครอบครัว เกษตรร้อยละ

87 เรียนไม่เกิน ๗.4 มีเพียงร้อยละ 4.4 เท่านั้นที่เรียนเกิน ๗.4 และการวิจัยเรื่องนี้ก็ยืนยันว่าเกษตรกรเองต้องการเพิ่มพูนความรู้ในด้านนี้ถึงร้อยละ 62.5 (ดร.อาชว์ เตาลานนท์, 2526 : 92) ดังนั้นถ้าจะพัฒนาการเกษตรก็ต้องพัฒนาคนที่จะไปเป็นเกษตรกรเสียก่อน และการพัฒนาคนก็คือการให้การศึกษา ซึ่งวัตถุประสงค์ของการพัฒนาการศึกษาระยะที่ 5 คณะรัฐมนตรีก็อนุมัติในหลักการให้เน้นเรื่องการพัฒนาการศึกษานอกโรงเรียน และการพัฒนาสังคมให้สอดคล้องกับการพัฒนาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี และการอุตสาหกรรมที่สัมพันธ์กับการเกษตรให้มากยิ่งขึ้น (พจน์ สะเพียรชัย, 2526 : 10)

จากข้อคิดเห็นต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น อาจเป็นแนวทางในการกำหนดทิศทาง ของการให้ทุนอุดหนุนการศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้ว่า ควรพิจารณาจัดสรรทุนให้แก่สาขาวิชาทางการเกษตรเทคโนโลยีเกี่ยวกับการเกษตร และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเกษตรไปพร้อม ๆ กัน เช่น การอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเกษตร การจัดการธุรกิจการเกษตร การตลาดการเกษตร การเงินทุนเกี่ยวกับการเกษตร เป็นต้น และในอีกด้านหนึ่งควรให้ทุนอุดหนุนการศึกษาเป็นเครื่องมือ ส่งเสริมความเสมอภาคในโอกาสทางการศึกษาด้วย กล่าวคือ ในระดับสถาบัน ควรพิจารณาให้ทุนแก่สถาบันต่างจังหวัดมากกว่าสถาบันในกรุงเทพฯ ในระดับบุคคลควรพิจารณาให้ทุนแก่นุศร เกษตรมากขึ้น เพื่อให้เขานำความรู้ไปช่วยพ่อแม่ และเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพของเขา เมื่อจบการศึกษาแล้วอีกด้วย

ทบวงมหาวิทยาลัยในฐานะหน่วยประสานงานในระดับอุดมศึกษา ได้ริเริ่มโครงการทุนอุดหนุนการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของทบวงมหาวิทยาลัยเมื่อปี พ.ศ. 2521 โดยขอความร่วมมือไปยังเอกชนผู้มีกุศลเจตนามริจาคทรัพย์เป็นทุนอุดหนุนการศึกษา สำหรับผู้ที่เรียนดี ประพฤติดี แต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ โดยมีความมุ่งหวังว่าเมื่อนักศึกษาเหล่านี้ได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาแล้ว จะได้มีความตระหนักถึงภาระหน้าที่ของตนต่อสังคม และมีความปรารถนาแรงกล้าที่จะนำความรู้ที่ได้รับออกไปพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ทั้งยังเป็น การช่วยส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาแก่ผู้ด้อยฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมอีกด้วย ปรากฏว่าโครงการนี้ได้รับความร่วมมือด้วยดีจากเอกชนนับแต่เริ่มโครงการจนถึงปัจจุบัน ในจำนวนทุนอุดหนุนการศึกษาที่เอกชนมอบผ่านโครงการนี้ มีอยู่ประมาณ 5 บริษัทที่ให้ทุนสำหรับผู้ศึกษาด้านการเกษตรหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการเกษตรมาอย่างต่อเนื่อง แต่จำนวนคนผู้ได้รับทุนบางคนได้รับทุน

อย่างต่อเนื่อง จึงมีจำนวนผู้ที่เคยได้รับทุนไม่มากนัก เพียงประมาณ 300 คน เท่านั้น

เนื่องจากโครงการทุนอุดหนุนการศึกษาในลักษณะนี้ นอกจากจะช่วยส่งเสริมโอกาสทางการศึกษาแก่เยาวชนผู้ด้อยฐานะทาง เศรษฐกิจและสังคมแล้ว ยังสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตลอดจนหลักการวิชาการ การดำเนินงานมีแบบแผนและต่อเนื่อง และมีจุดมุ่งหมายที่ดี ควรที่จะได้พิจารณาขยายโครงการนี้ต่อไป และควร เป็นแบบแผนของโครงการทุนอุดหนุนการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ อีกด้วย จึงควรที่จะได้พิจารณาศึกษาสภาพปัจจุบันและศักยภาพของโครงการเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาโครงการต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าจุดมุ่งหมายของผู้ให้ทุน จำนวนเงินทุน การจัดสรรทุน ตลอดจนวิธีการดำเนินการคัดเลือกผู้สมัครขอรับทุน สถานภาพของผู้ได้รับทุน เป็นอย่างไร แล้วสอบถามความคิดเห็นของผู้ได้รับทุนและผู้เกี่ยวข้องว่า มีความคิดเห็นอย่างไร ในหลักการและวิธีการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ตลอดจนแนวโน้มที่ควรจะเป็นในอนาคต นำมาประกอบกับข้อคิดเห็นต่าง ๆ อันอาจเป็นแนวกำหนดทิศทางของการให้ทุนการศึกษา เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงการดำเนินงานของ โครงการนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาเอกสาร เกี่ยวกับทุนอุดหนุนการศึกษาทางการ เกษตรของทบวงมหาวิทยาลัย เกี่ยวกับความเป็นมา วัตถุประสงค์ วิธีการดำเนินงาน หลักเกณฑ์การจัดสรรทุน และการคัดเลือกผู้สมัครขอรับทุน ตลอดจนสถานภาพของผู้ได้รับทุน .
2. ศึกษาความคิดเห็นของผู้ได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาทางการ เกษตร ทั้งผู้ที่สำเร็จการศึกษาแล้ว และผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ หลักเกณฑ์ต่าง ๆ การดำเนินงานของโครงการ และการประกอบอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว
3. ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารของธุรกิจเอกชนผู้ให้ทุน และกรรมการบริหารทุน เกี่ยวกับวัตถุประสงค์ เงื่อนไข วิธีการดำเนินงาน ปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงาน ความคาดหวังที่มีต่อการดำเนินงานของทุนนี้

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาทุนอุดหนุนการศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะทุนที่ได้รับบริจาคจากเอกชน ในลักษณะทุนสาธารณะกุศล เพื่อช่วยเหลือนิสิตนักศึกษาที่เรียนดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ ในสาขาวิชาการเกษตร และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร เฉพาะทุนที่บริจาคผ่านทบวงมหาวิทยาลัย เท่านั้น

2. ทุนที่จะศึกษาครั้งนี้ต้องมีลักษณะการให้อย่างต่อเนื่องทุกปีตลอดมานับแต่เริ่มโครงการของทบวงมหาวิทยาลัยจนถึงปัจจุบัน และมีการติดต่อประสานงานระหว่างเอกชนผู้บริจาคทบวงมหาวิทยาลัย และผู้รับทุนการศึกษาอย่างสม่ำเสมอตลอดจนมีผู้ได้รับทุนสำเร็จการศึกษาแล้วบางส่วน เพื่อสามารถติดตามผลได้ตลอดโครงการ

3. การศึกษาความคิดเห็นของผู้รับทุนจะสอบถามทั้งผู้ที่สำเร็จการศึกษาแล้ว และกำลังศึกษาอยู่ โดยใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้น เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

โครงการทุนอุดหนุนการศึกษา หมายถึง	โครงการทุนอุดหนุนการศึกษา ของทบวงมหาวิทยาลัย เฉพาะทุนที่เอกชนบริจาค เป็นสาธารณะกุศล เพื่อช่วยเหลือผู้เรียนดีแต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ในสาขาการเกษตร หรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร
ผู้ให้ทุน หมายถึง	เอกชนผู้บริจาคทุนแก่โครงการทุนอุดหนุนการศึกษาอาจ เป็นเจ้าของกิจการโดยตรงหรือกรรมการบริหารกิจการก็ได้
ผู้รับทุน หมายถึง	นิสิตนักศึกษา ที่ได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาจากโครงการทั้งที่สำเร็จการศึกษาไปแล้ว และที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษาในขณะที่ทำการศึกษาวิจัยนี้
สาขาวิชาการเกษตร หมายถึง	สาขาเกษตรศาสตร์ สัตวศาสตร์ ที่ระบุไว้ในเงื่อนไขของผู้ให้ทุน

สาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร	หมายถึง	สาขาวิชาวิศวกรรม เศรษฐศาสตร์ การเกษตร ธุรกิจการเกษตร ที่ระบุไว้ในเงื่อนไขของผู้ให้ทุน
ทุนที่ได้รับ	หมายถึง	จำนวนเงินที่ผู้ให้ทุน มอบให้แก่ผู้รับทุนเพื่อนำไปใช้จ่าย เป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัว ในการศึกษา
การทำงาน	หมายถึง	ลักษณะอาชีพที่ทำหลังจากจบการศึกษาแล้ว
ผลการเรียน	หมายถึง	ค่าระดับเฉลี่ยสะสมในภาคที่สมัครขอรับทุน
ผู้บริหารของธุรกิจ เอกชน	หมายถึง	กรรมการบริหารทุนของ เอกชนผู้ให้ทุนหรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบโครงการทุนนี้ โดยเฉพาะ
กรรมการบริหารทุน	หมายถึง	กรรมการ โครงการทุนอุดหนุน การศึกษาของทบวงมหาวิทยาลัย อนุกรรมการทุนอุดหนุนการศึกษา และ/หรือ เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในโครงการนี้ ของทบวงมหาวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ประโยชน์ทางด้านผู้ให้ทุนอุดหนุนการศึกษาจะช่วยให้ทราบผลการดำเนินงานโครงการ การให้ทุนอุดหนุนการศึกษาสำหรับนิสิตนักศึกษาที่เรียนดี ประพฤติดี แต่ขาดแคลนทุนทรัพย์ในสาขา การเกษตร และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเกษตร ทั้งยัง เป็นการเผยแพร่เกียรติคุณของผู้บริจาค อีกด้วย

2. ช่วยให้เอกชนสนใจการบริจาคเงิน เป็นทุนอุดหนุนการศึกษามากขึ้น

3. ช่วยให้ผู้ดำเนินโครงการ ผู้บริหารของทบวงมหาวิทยาลัย และสถาบันอุดมศึกษา

ได้ข้อมูล ข้อเสนอแนะ ตลอดจนหลักเกณฑ์ และแนวทางในการกำหนดจำนวนเงินทุนที่ควรให้ ตาม

ความจำเป็นของผู้เรียน การจัดสรรทุน การคัดเลือกผู้รับทุน และข้อคิดเห็นอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ ต่อโครงการลักษณะนี้ จากบุคคลที่เกี่ยวข้องและผู้รับทุน

ลำดับขั้นตอนการรายงาน

บทที่ 1 บทนำ ประกอบด้วย

- ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
- วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- ขอบเขตการวิจัย
- คำจำกัดความ
- ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ
- ลำดับขั้นตอนการรายงาน

บทที่ 2 วรรณคดีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

- ความไม่เสมอภาคทางการศึกษาและแนวทางในการแก้ปัญหา
- ความสัมพันธ์ระหว่างค่าใช้จ่ายทางการศึกษากับโอกาสทางการศึกษา
- การให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่นักเรียน
- ทุนอุดหนุนการศึกษา
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย ประกอบด้วย

- ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- การวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิจัย

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยอภิปราย เสนอแนะ